

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Σακκά, Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Ιωσήφ Τσαλαγανίδη, Γεώργιο Κοντό -Εισηγητή, Αθροκόμη Θούα και Μιλτιάδη Χατζήγαργγιο, Αρροπαγίτες.

ΣΥΝΗΛΘΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο Κατάστημά του, στις 23 Οκτωβρίου 2017, με την παρουσία και της γραμματέας, Θεοδώρας Παπαδημητρίου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του αναφερόμενου: Ε. Π. του Β., κατοίκου ..., ο οποίος παραστάθηκε με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Απόστολο Τομαρά.

Τον αναφεροβήλτον: 1) Σ. Ψ., κατοίκου ..., 2) Δ. Β., κατοίκου ..., 3) Ι. Ν., κατοίκου ..., και 4) ανώνυμη εταιρία με την επωνυμία "... Α.Ε.", που εδρεύει στην ... και εκπροσωπείται νόμιμα. Οι 1ος, 2ος και 4η αναφεροβήλτον δεν παραστάθηκαν στο ακροατήριο, ενώ ο 3ος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Φώτιο Σπυρίδουλο.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 10-4-2009 αγωγή του ήδη αναφερόμενου, που κατατέθηκε στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών.

Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 1518/2011 του ίδιου Δικαστηρίου και 2695/2014 του Τριμελούς Εφετείου Αθηνών.

Την ανάρτηση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναφερόμενος με την από 25-4-2016 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πιάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω.

Ο πληρεξούσιος του αναφερόμενου ζήτησε την παραγωγή της αίτησης, ο πληρεξούσιος του παρασταθέντος αναφεροβήλτον την απόρριψη της, καθέναν δε την καταδίκη του ανδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Επαδή, από τις διατάξεις του άρθρου 576 του Κ.Πολ.Δ. προκύπτει ότι αν κατά τη συζήτηση της αιτήσεως αναφέρεται δεν εμφανίζεται ή εμφανίζεται αλλά δεν λάβει μέρος με τον τρόπο που ορίζει ο νόμος κάποιος από τους διαδίκους, ο Άρειος Πάγος ερευνά αυτεπαγγέλτως αν ο απολειόμενος διάδικος επέσπευσε εγκύριος τη συζήτηση, οπότε συζητεί την υπόθεση σαν να ήταν και αυτός παρών ή αν τη συζήτηση επέσπευσε ο ανδίκος του απολειόμενου διαδίκου, οπότε εξετάζει αυτεπαγγέλτως αν ο τελευταίος κλητεύθηκε νόμιμος και εμπροθέσμως. Στην περίπτωση που η κλήση για τη συζήτηση δεν επιδόθηκε καθόλου ή δεν επιδόθηκε νόμιμος και εμπροθέσμως, ο Άρειος Πάγος κηρύσσει απαράδεκτη τη συζήτηση. Στην αντίθετη περίπτωση, προχωρεί στη συζήτηση παρά την απουσία εκείνου που έχει κλητευθεί. Στην προκειμένη περίπτωση, από τις προσκομιζόμενες από τον αναφερόμενο υπ' αριθμ. ... /7-7-

2016 εκθέσεις επίδοσης του δικαστικού επιμελητού του Εφετείου Αθηνών Χ. Π. προκύπτει ότι επικυρωμένο αντίγραφο της υπό κρίση αιτήσεως με την επ' αυτής πράξη προσδιορισμού δικασίου και κλήση προς συζήτηση έχει αποδοθεί, με επιμέλεια του επισπευδόντος την συζήτηση αναφερόμενου νόμιμος και εμπροθέσμως στους πρώτο, δεύτερο και τετάρτη του αναφεροβήλτον (άρθρο 568 παρ. 2, 3 και 4 Κ.Πολ.Δ.), για την αρχική ορισθείσα δικάσιμο της 13-3-2017, κατά την οποία η συζήτηση της υποθέσεως ανεβλήθη για την δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσης. Επομένως, εφόσον οι ως άνω αναφεροβήλτοι δεν εμφανίσθηκαν και δεν εκπροσωπήθηκαν από πληρεξούσιο δικηγόρο, κατά την νόμιμη εκ του πιακίου ακρόαση της υποθέσεως, στην ανωτέρω δικάσιμο, κατά την οποία δεν ήταν αναγκαία η εκ νέου κλήτευση αυτών, σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 226 παρ. 4 Κ.Πολ.Δ., πρέπει να προχωρήσει η συζήτηση χωρίς την παρουσία των (άρθρο 576 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ.).

Επαδή, ο ήδη αναφερόμενος με την ένδικη αγωγή του, εξέθεσε ότι στο φύλλο της 5-4-2009 της πανελληνίου κυκλοφορίας εφημερίδος με τον διακριτικό τίτλο "...", της οποίας εκδότης-διευθυντής είναι ο πρώτος και ιδιοκτήτρια η τετάρτη των αναγομένων, ήδη πρώτος και τετάρτη των αναφεροβήλτον δημοσιεύθηκε άρθρο με το αναφερόμενο στην αγωγή περιεχόμενο, το οποίο συντάξαν οι δεύτερος και τρίτος των αναγομένων, ήδη δεύτερος και τρίτος των αναφεροβήλτον, και περιεχε δυσφημιστικές γ'ι αυτόν (ενάγοντα) διαδόσεις που προσέβαλαν την προσωπικότητά του, την αναλήθεια των οποίων εγνώριζαν οι αναγομένοι, οι οποίοι τις διδόσαν με ειδικό σκοπό να βλάψουν την τιμή και την υπόληψή του και ότι από την παράνομη και υπαίτια συμπεριφορά των αναγομένων υπέστη ήθικη βλάβη. Εξήγησε δε, κατόπιν αυτού με την αγωγή, κατά μεταρροπή του σχετικού αιτήματος από κατανηριστικό σε αναγνωριστικό, να αναγνωρισθεί ότι οι αναγομένοι υποχρεούνται να του καταβάλουν, εις ολόκληρον έκαστος, ως χρηματική ικανοποίηση το ποσό των 600.000 ευρώ, νομιμοτόκος από της επίδοσης της αγωγής και να υποχρεωθεί επί πλέον η τετάρτη αναγομένη στην παράληψη οποιασδήποτε προσβολής της προσωπικότητός του στο μέλλον και στην δημοσίευση περιλήψεως της εκδοθησόμενης αποφάσεως στην ως άνω εφημερίδα και σε άλλες δύο εφημερίδες των Αθηνών, με δαπάνη της. Με την πρωτόδικη απόφαση η αγωγή έγινε εν μέρη δικτή κατά το περί χρηματικής ικανοποιήσεως αίτημά της και δε για το χρηματικό ποσό των 30.000 ευρώ, το οποίο αναγνωρισθηκε ότι έχουν υποχρέωση να καταβάλουν εις ολόκληρον έκαστος των αναγομένων νομιμοτόκος προς τον ενάγοντα ως χρηματική ικανοποίηση για την ήθικη βλάβη που υπέστη από την τελεσθείσα εις βάρος του αδικπραξία. Κατά της αποφάσεως αυτής ασκήθηκαν εφέσεις παρ' αμφοτέρων των διαδίκων μερών και το Εφετείο με την ήδη προσβαλλόμενη απόφαση του δέχθηκε πατικά και τις δύο, απέρριψε δε κατ' ουσίαν την έφεση του ενάγοντος, δέχθηκε την αντίθετη έφεση των αναγομένων και εξεσφαινόντας την πρωτόδικη απόφαση απέρριψε εξολοκλήρην την ένδικη αγωγή. Η τελευταία αυτή απόφαση πλήττει ήδη από τον ενάγοντα, για τους λόγους που αναφέρονται στην υπό κρίση αίτηση και αναλύονται ειδικότερα κατωτέρω.

Επαδή, κατά το άρθρο 14 παρ.1 του Συντάγματος: "καθένας μπορεί να εκφράζει και να διαδίδει προφορικά, γραπτά και δια του τύπου τους στοχογραφίες του, πηρώντας τους νόμιμους του Κράτους", ενώ, κατά την παρ.2 του ίδιου άρθρου "ο τύπος είναι ελεύθερος, η λογοκρισία και κάθε άλλο προληπτικό μέτρο απαγορεύονται". Ο τύπος επατελεί κοινωνικό λειτουργήματα, ασκώντας καθήκοντα τα οποία ο ίδιος επιλέγει, βάσει της αποστολής του, που συνίσταται στην πληροφόρηση και τη σύμπαυση για τη διαμόρφωση της κοινής γνώμης. Η ελευθερία του τύπου δεν αποτελεί όμως αυτοσκοπό και συναικολούθος δεν πρέπει να συνεπάγεται, χωρίς άλλο, τη θυσία άλλων έννομων αγαθών και για το λόγο αυτό υπάγεται, κατά τα ανωτέρω, στο

γενικό περιορισμό της τηρήσεως τον νόμον του Κράτους, οι οποίοι και αποτελούν το γενικό νομικό πλαίσιο, εντός του οποίου κινείται και αναπτύσσεται ελεύθερος ο τύπος. Με νόμο, επομένως, μπορεί να περιοριστεί η ελευθερία διαδόσεως των στοχογραμιών και η αντίστοιχη ελευθερία πληροφόρησης, αρκεί οι περιορισμοί αυτοί να είναι γενικής φύσεως, να αποτελούν μόνο κατασταλτικά μέτρα και να μη θίγουν τον πυρήνα του δικαιώματος της ελευθερίας του τύπου. Επίσης, κατά το άρθρο 10 παρ.1 της ΕΣΔΑ (κυρ. ν.δ. 52/1974) "Παν πρόσωπο έχει δικαίωμα εις την ελευθερίαν εκφράσεως. Το δικαίωμα τούτο περιλαμβάνει την ελευθερίαν γνώμης ως και την ελευθερίαν λήψεως ή μεταδόσεως πληροφοριών ή ιδεών άνευ επιβαρύνσεως του δημοσίου αρχών και σχέσεως συνόρων". Το δικαίωμα, όμως τούτο υπόκειται, σύμφωνα με το άρθρο 10 παρ.2 της ΕΣΔΑ (και 19 παρ.3 του Διεθνούς Συμφώνου για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα-κυρ. ν.2462/1997), σε περιορισμούς και κυρώσεις, που προβλέπονται από το νόμο και αποσκοπούν, εκτός άλλων, στην προστασία της υπόληψεως και των δικαιωμάτων τρίτων. Εξάλλου, κατά το άρθρο μόνο παρ.1 του ν. 1178/1981, περί αστικής ευθύνης του τύπου και άλλων τινών διατάξεων, ο ιδιοκτήτης κάθε εντύπου υποχρεούται σε πλήρη αποζημίωση για την παράνομη περιουσιακή ζημία, καθώς και σε χρηματική ικανοποίηση για την ήθικη βλάβη που προσεληθήσαν υπαίτια με δημοσίευμα, το οποίο θίγει την τιμή ή την υπόληψη κάθε ατόμου, έστω και αν η κατά τα άρθρα 914, 919 και 920 Α.Κ. υπαιτιότητα, πρόθεση και γνώση ή υπαίτια άγνοια αντιστοιχούν, συντρέχουν στο πρόσωπο του συντάκτου του δημοσιεύματος ή αν ο τελευταίος είναι άγνωστος στον εκδότη ή στο διευθυντή εκδόσεως του εντύπου. Στην παρ.2 του ίδιου άρθρου, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο μόνο παρ.4 ν.2243/1994, η κατά το άρθρο 932 του ΑΚ χρηματική ικανοποίηση λόγω ήθικης βλάβης του αδικηθέντος από κάποια από τις προβλεπόμενες στην προηγούμενη παράγραφο πράξεις ορίζεται, εφόσον αυτές τελέστηκαν δια του τύπου, κατά την κρίση του δικαστή, όχι κατώτερη των αναφερόμενων κατά περίπτωση ποσών. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει σαφώς, ότι αναφέρονται μόνο στην ευθύνη του ιδιοκτήτη του εντύπου, φυσικού ή νομικού προσώπου, και όχι στο συντάκτη του επιλήψιμου δημοσιεύματος ή τον εκδότη του εντύπου (αν αυτός δεν ταυτίζεται με τον ιδιοκτήτη) ή τον διευθυντή συντάξεως. Αυτό δεν σημαίνει βεβαίως ότι ο συντάκτης (του επιλήψιμου δημοσιεύματος), ο εκδότης (αν δεν είναι και ιδιοκτήτης του εντύπου) ή ο διευθυντής συντάξεως παύουν να ευθύνονται προς αποκατάσταση της περιουσιακής ζημίας ή της ήθικης βλάβης που έχει προκληθεί από επιλήψιμο δημοσίευμα, αλλά η ευθύνη τους θεμελιώνεται στις κοινές διατάξεις των άρθρων 57, 59, 914, 919, 920, 932 ΑΚ σε συνδυασμό με τα άρθρα 361-363 Π.Κ. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 57 του Α.Κ., όποιος προσβάλλεται παράνομος στην προσωπικότητά του έχει δικαίωμα να απαιτήσει, μεταξύ των άλλων, και αποζημίωση κατά τις περί αδικπραξιών διατάξεις, κατά δε το άρθρο 59 του ίδιου Κώδικος και στην περίπτωση του άρθρου 57, το δικαστήριο με την απόφασή του, ύστερα από αίτηση αυτού που έχει προσβληθεί, και αφού λάβει υπόψη τον είδος της προσβολής, μπορεί επί πλέον να καταδικάσει τον υπαίτιο να ικανοποιήσει την ήθικη βλάβη αυτού που έχει προσβληθεί. Η ικανοποίηση δε αυτή συνίσταται, μεταξύ άλλων, και σε πληρωμή χρηματικού ποσού. Προσβολή της προσωπικότητος, κατά την έννοια των ως άνω διατάξεων, υπάρχει σε κάθε περίπτωση μισοτικής επιμάρσεως από τρίτο στη σφαίρα αυτής, δηλαδή σε οποιοδήποτε από τα αγαθά που συνθέτουν αυτήν (προσωπικότητα) και προσδιορίζουν την ταυτότητα του ανθρώπου, με την οποία διατηρούμεται η κατάσταση σε μία ή περισσότερες εκδηλώσεις της σωματικής ή ψυχικής πνευματικής και κοινωνικής προσωπικότητος του βλαπτομένου. Η προσβολή είναι παράνομη, όταν η επέμβαση στην προσωπικότητα του άλλου δεν είναι επιτρεπτή από το δικαίο ή γίνεται σε ενόχνη δικαίωμα το οποίο όμως είτε είναι, από άποψη εννόμου τάξεως, ήσσονος σπουδαιότητος, είτε ασκείται καταχρηστικός. Για την προστασία της προσωπικότητος δεν απαιτείται η ύπαρξη υπαιτιότητας, δόλου ή αμελείας, αυτού που προσβάλλει, η οποία όμως (υπαίτιότης)

απαιτείται για την αξίωση αποζημιώσεως και χρηματικής ικανοποιήσεως λόγω ήθικης βλάβης, αφού το άρθρο 57 παρ. 3 Α.Κ. παραπέμπει στις διατάξεις περί αδικπραξιών (914 επ. Α.Κ.). Προσβολή της προσωπικότητος με αδικπραξία πραγματοποιείται και με ποινικές κολάσιμη πράξη, όπως εξύβριση, απλή ή συκοφαντική δυσφήμιση, που προβλέπονται και τιμωρούνται από τις διατάξεις των άρθρων 361,362 και 363 του Π.Κ. Εξάλλου, το άρθρο 367 του Π.Κ. ορίζει στην παρ. 1 αυτού ότι "δεν αποτελούν άδικη πράξη α) οι δυσμενείς κρίσεις ... καθώς και γ) οι εκδηλώσεις που γίνονται για την εκτέλεση νομίμων καθηκόντων, την άσκηση νόμιμης εξουσίας ή για τη διαφύλαξη (προστασία) δικαιώματος ή από άλλο δικαιολογημένο ενδιαφέρον ..." και στη δεύτερα παράγραφο ότι "η προηγούμενη διάταξη δεν εφαρμόζεται α) όταν οι παραπάνω κρίσεις και εκδηλώσεις περιέχουν τα στοιχεία στοιχεία της πράξης του άρθρου 363 (δηλαδή της συκοφαντικής δυσφήμισης) καθώς και β) όταν από τον τρόπο εκδήλωσής ή από τις περιστάσεις, υπό τις οποίες τελέσθηκε η πράξη, προκύπτει σκοπός εξύβρισης". Από το συνδυασμό των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι ο άδικος χαρακτήρας των πράξεων της εξύβρισεως και της απλής δυσφήμισης αίρεται και στην περίπτωση που οι σχετικές εκδηλώσεις γίνονται για διαφύλαξη δικαιώματος ή από άλλο δικαιολογημένο ενδιαφέρον. Τέτοιον ενδιαφέρον, μέσα πλαίσια της ελευθερίας του τύπου, έχουν και τα πρόσωπα, τα οποία συνδέονται άμεσα με τη λειτουργία του, για τη δημοσίευση ειδήσεων και γεγονότων, σχετιζόμενων με τη συμπεριφορά προσώπων ή ομάδων προσώπων, που ενδιαφέρονται το κοινωνικό σύνολο. Εκ τούτου παρέπεται, ότι τα ως άνω συνδεδεμένα με τον τύπο πρόσωπα μπορούν να προβαίνουν στην αντίστοιχη δημοσίευση για πληροφόρηση, ενημέρωση και καταπόση του κοινού ακόμη και με οξεία κριτική ή δυσμενείς χαρακτηρισμούς σε βάρος των προαναφερομένων προσώπων ή ομάδων, όμως και στην περίπτωση αυτή, ο άδικος χαρακτήρας της εξύβρισεως ή δυσφημιστικής εκδηλώσεως δεν αίρεται και συνεπώς παραμένει η παρανομία, ως ουσιαστικό στοιχείο της αδικπραξίας, όταν η ανωτέρω εκδήλωση αποτελεί συκοφαντική δυσφήμιση, ή όταν, από τον τρόπο και από τις περιστάσεις που έγινε αυτή, προκύπτει σκοπός εξύβρισεως, δηλαδή σκοπός που κατανοείται άδικος σε προσβολή της τιμής άλλου, με αμφισβήτηση της ήθικης ή κοινωνικής αξίας του προσώπου του ή με περιφρόνηση αυτού. Ειδικός σκοπός εξύβρισεως, που, ως νομική έννοια, ελέγχεται από τον Άρειο Πάγο, υπάρχει στον τρόπο εκδηλώσεως της προσβλητικής συμπεριφοράς, όταν αυτός δεν ήταν αντικειμενικός αναγκασίας για τη δέουσα απόδοση του περιεχομένου της εκθέσεως εκείνου που φέρεται ότι ενεργεί από δικαιολογημένο ενδιαφέρον και ο οποίος μολονότι εγνώριζε τούτο, χρησιμοποίησε τον τρόπο αυτό για να προσβάλλει την τιμή άλλου Α.Π. 1231/2004, 1897/2006, 967/2011,179/2011,19/2012). Η τελευταία αυτή διάταξη (367 Π.Κ.) για την ενόπιση της εννόμου τάξεως εφαρμόζεται αναλογικώς και στο χώρο του ιδιωτικού δικαίου, όπως αυτός οριοθετείται από τις διατάξεις των άρθρων 57-59 και 914 επ. Α. Κ. Επομένως, όταν αίρεται ο άδικος χαρακτήρας των ως άνω αξιουσίωνων πράξεων (με την επιφύλαξη της ΠΚ 367παρ.2), αποκλείεται και το στοιχείο του παρανόμου της επιλήψιμου συμπεριφοράς ως όρου της αντιστοιχίου αδικπραξίας του αστικού δικαίου. Έτσι, η προσβολή περιπτώσεως του άρθρου 367 παρ. 1 του Π.Κ. αποτελεί αυτεπλήρως ισορροπημένο καταλυτικό της αγωγής του προσβληθέντος προσώπου (ανταίτιη), λόγω άρσεως του παρανόμου της προσβολής, ενώ η προσβολή, από τον προσβληθέντα ισχυρισμού από την διάταξη του άρθρου 367 παρ.2 του Π.Κ. αποτελεί εντέντατη κατά της, από την διάταξη της πρώτης παραγράφου του αυτού άρθρου από το άρθρο 367 παρ. 1 Π.Κ., ενστάσεως (Α.Π. 354/2012, 121/2012). Λαμβανόμενοι στον έλεγχο του Άρειου Πάγου, το δικαστήριο της ουσίας, που δέχεται ότι από τον τρόπο εκδηλώσεως ή από τις περιστάσεις υπό τις οποίες τελέσθηκε η πράξη προκύπτει η ύπαρξη άδικου σκοπού εξύβρισεως, πρέπει να αναφέρει τα πραγματικά περιστατικά από τα οποία συνεπέρανε, ότι ο τρόπος αυτός δεν ήταν αναγκασικός

για να εκφραστεί ο δράστης, δηλαδή ποιες, αντί εκείνων που χρησιμοποιεί, εκφράσεις μπορούσε να χρησιμοποιήσει για να εκδηλώσει το δικαιολογημένο ενδιαφέρον του και ότι αυτός, κάποι γνόφιζε τον άλλον αυτόν τρόπο, χρησιμοποίησε εν γνώσει του τον συγκεκριμένο μη αναγκαίο, έχοντας ειδικό σκοπό εξυφρίσεως ή απλής δυσφήμισης του προσβληθέντος παθόντος (Α.Π. 285/2012, 1395/2005, 825/2002, 780/2004).

Τέλος, κατά το άρθρο 559 αριθ. 1 Κ.Πολ.Δ.: "Αναίρεση επιτρέπεται αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών". Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται, αν δεν εφαρμοστεί ενώ συντρέχουν οι πραγματικές προϋποθέσεις για την εφαρμογή του, ή αν εφαρμοστεί ενώ δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις αυτές, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, η δε παραβίαση εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία, είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή. Με το λόγο αυτό ανατρέσσονται ελέγχονται τα σφάλματα του δικαστηρίου κατά την εκτίμηση του νόμου βάσει της αγωγής ή των ισχυρισμών των διαδίκων, καθώς και τα νομικά σφάλματα κατά την έρευνα της ουσίας της διαφοράς. Ελέγχεται, δηλαδή, αν η αγωγή, ένσταση κ.λπ. ορθώς απερρίθη ως μη νόμιμη ή αν κατά παράβαση ουσιαστικού κανόνος δικαίου, έγινε δεκτή ως νόμιμη ή απερρίθη ή έγινε δεκτή κατ' ουσίαν (Ολ. ΑΠ 27 και 28/1998, Α.Π.282/2010, 1756/2011). Στην περίπτωση δε που το δικαστήριο έκρινε κατ' ουσίαν την υπόθεση, η παραβίαση κανόνος ουσιαστικού δικαίου κρίνεται ενόψει των πραγματικών περιστατικών, τα οποία ανελέητος ελέγχει ως αποδεδειγμένα το δικαστήριο της ουσίας και της αγωγής αυτών στο νόμο, ιδρύεται δε ο λόγος αυτός ανατρέσσοντας, αν οι πραγματικές παραδοχές της αποφάσεως καθιστούν προφανή την παραβίαση (Α.Π. 43/2013, 335/2012). Επίσης, κατά το άρθρο 559 αριθ. 19 Κ.Πολ.Δ., "Αναίρεση επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες, ή έχει αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζητήματα που ασκούν ουσιαστική επίδραση στην έκβαση της δίκης". Ο λόγος αυτός ιδρύεται, όταν στην ελάσσονα πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτινούνται καθόλου πραγματικά περιστατικά (έλλειψη αιτιολογίας), ή όταν τα εκτινόμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται, βάσει του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνος δικαίου, για την επίτευξη της εννόμου συνεπείας που απαγγέλθηκε ή την άρνησή του (ανεπαρκής αιτιολογία), ή όταν αντιφάσκουν μεταξύ τους (αντιφατική αιτιολογία (Ολ.ΑΠ 1/1999). Δεν υπάρχει όμως ανεπάρκεια αιτιολογίων, όταν η απόφαση περιέχει συνοπτικές αλλά πλήρεις αιτιολογίες. Εξάλλου, το κατά νόμον αναγκαίο περιεχόμενο της ελάσσονος προτάσεως προσδιορίζεται από τον εκάστοτε εφαρμοστέο κανόνα ουσιαστικού δικαίου, του οποίου το πραγματικό πρέπει να καλύπτεται πλήρως από τις παραδοχές της αποφάσεως στο αποδεικτικό της πόρισμα, και να μην καταλείπονται αμφιβολίες. Ελλείψεις δε αναγόμενες μόνο στην ανάλυση και στάθμιση του αποδεικτικού μέσον και γενικότερα ως προς την αιτιολόγηση του αποδεικτικού πορίσματος, αν αυτό διατυπώνεται σαφώς, δεν συνιστούν ανεπαρκείς αιτιολογίες (Ολ.Α.Π. 861/1984). Δηλαδή, μόνο το τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε είναι ανάγκη να εκτινεται στην απόφαση πλήρως και σαφώς, και όχι γιατί αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε. Τα επιχειρήματα δε του δικαστηρίου, που σχετίζονται με την εκτίμηση των αποδείξεων δεν συνιστούν παραδοχές, επί τη βάση των οποίων διαμορφώνεται το αποδεικτικό πόρισμα και ως εκ τούτου δεν αποτελούν "αιτιολογία" της αποφάσεως, ώστε στο πλαίσιο της ερευνημένης διατάξεως του άρθρου 559 αριθ. 19 να επιδέχεται αυτή μορφή για αντιφατικότητα ή ανεπάρκεια, ενώ δεν δημιουργείται ο λόγος αυτός ανατρέσσοντας ούτε εξαιτίας του ότι το δικαστήριο δεν αναλύει ιδιαίτερος και διεξοδικώς τα μη συνιστούντα αυτοτελείς ισχυρισμούς επιχειρήματα των διαδίκων(Α.Π. 1577/2013).

Α... δηλαδή απέτυχε ο κατηγορούμενος του σκοπού του από λόγους ανεξάρτητους θλήσιώς του..." Επίσης ο ενάγων είχε παραμεληθεί για να δικασθεί για ανθρωποκτονία από πρόθεση του Π. Π. τελεσθείσα στις 3-5-1995, πράξη για την οποία κηρύχθηκε αθώος με την υπ' αριθμ. 263-267/2004 απόφαση του Μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου Λαμίας, ενώ από κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν αποδείχθηκε ότι ο ενάγων καταδικάσθηκε ή έστο παραπέμφθηκε για ανθρωποκτονία που έλαβε χώρα το έτος 2002. Η δημόσια προβολή της φωτογραφίας του ενάγοντος, οφσον έγινε χωρίς τη συναίνεσή του, είναι κατ' αρχήν παράνομη, πλην όμως το άδικο της πράξης αυτής αίρεται, στο πλαίσιο της κατοχυρωμένης από το άρθρο 14 του Συντάγματος ελευθερίας του τύπου, καθώς εκείνη την περίοδο ο ενάγων αποτελούσε πρόσωπο που ενδιέφερε το κοινωνικό σύνολο και απασχολούσε την τρέχουσα επικαιρότητα, με την πρόσφατη καταδίκη του στη Λάρισα που οδήγησε σε πρόκληση ταραχών και οδομαχιών μεταξύ ... και αστυνομίας...Επίσης, με βάση τα προεκτεθέντα, αποδεικνύεται ότι η αναφορά στο επίμαχο άρθρο του παρωνύμιου "... και του "ακτελεστές συμβολαίων" δεν είναι ψευδής, αφού, όπως προκύπτει από την προαναφερόμενη καταδικαστική απόφαση του Μ.Ο.Δ. Λαμίας, πράγματι ο ενάγων ήταν γνωστός στους χαρτοπακτικούς κύκλους ως "... και είχε προσληφθεί από ανθρώπους του ίδιου κυκλώματος για να φωνεώσει τον Γ. Α.. Επομένως οι παραπάνω αναφορές στο πρόσωπο του ενάγοντος δεν στοιχειοθετούν κατά την αντικειμενική υπόσταση την πράξη της συγκοφαντικής δυσφήμισης, πλην όμως πληρούν την αντικειμενική υπόσταση της απλής δυσφήμισης, αφού αποτελούν γεγονότα δυνάμει αντικειμενικά να βλάγουν την τιμή και την υπόληψη του ενάγοντος και αυτό το γνώριζαν οι τρεις πρώτοι εναγόμενοι. Πλην όμως, τόσο οι δεύτερος και τρίτος των εναγόμενων, που περιελάβαν τα παραπάνω στο επίμαχο άρθρο που συντάξαν, όσο και ο πρώτος των εναγόμενων, εκδότης της εφημερίδας, που επέτρεψε τη δημοσίευσή του, ενήργησαν από δικαιολογημένο δημοσιογραφικό ενδιαφέρον, προκειμένου να καταδείξουν τη σύνδεση, υπό την έννοια της ηθικής συμπαράστασης, των ομάδων του ... χώρου, όχι σε πρόσωπα που είχαν αναπτύξει οποιουδήποτε είδους πολιτική δράση, αλλά σε πρόσωπα τα οποία είχαν απασχολήσει τη δικαιοσύνη για σοβαρά εγκλήματα του κοινού ποινικού δικαίου (όπως ο ενάγων) και ήταν άσχετα προς το χώρο των ...αναρχικών. Ουδόλως δε αποδεικνύεται ότι οι παραπάνω εναγόμενοι ενήργησαν με σκοπό εξυφρίσεως του ενάγοντος, αφού τα άνω διαλαμβανόμενα στο άρθρο που συντάξαν οι δεύτερος και τρίτος των εναγόμενων δεν υπερβάνουν το αναγκαίο μέτρο της έκφρασης και της δημοσιογραφικής πρακτικής και δεοντολογίας για την πληροφόρηση του κοινού, όπως ορθά δέχθηκε και η εκκαλούμενη, η οποία, αναφορικά με τους παραπάνω ισχυρισμούς, δέχθηκε ως ουσία βάση την κατ' άρθρο 367 παρ.1 περ.γ' ΠΚ ένταση των εναγόμενων. Περαιτέρω, η αναφορά στο ίδιο άρθρο ότι ο ενάγων εκτίει ποινή ισόβιου για δύο δολοφονίες, το 1995 και το 2002, ενός ιδιοκτήτη αλόγων και ενός επιχειρηματία αντίστοιχα, έπειτα από εντολή του κυκλώματος της νύχτας που "έστηνε" κούρσες στον ιππόδρομο, δεν ανταποκρίνονται στην αλήθεια διότι ουδέποτε ο ενάγων καταδικάσθηκε για τις προαναφερόμενες πράξεις. Πλην όμως ουδόλως αποδείχθηκε ότι οι δεύτερος και τρίτος των εναγόμενων, κατά τη σύνταξη του άρθρου, γνώριζαν την αναλήθεια των παραπάνω, εν όψει μάλιστα της αμετάκλητης καταδίκης του ενάγοντος για παρεμφερή υπόθεση, και της παραπομπής του για ανθρωποκτονία με πρόθεση κατά το έτος 1995 του επιχειρηματία Π. Π., για την οποία τελικά κηρύχθηκε αθώος, αλλά και της επιβεβλημένης ταχύτητας στην πληροφόρηση του κοινού για την τρέχουσα επικαιρότητα, που καθιστά αντικειμενικά ανέφικτη τη λεπτομερή παρακολούθηση από τους δημοσιογράφους της πορείας των ποινικών υποθέσεων που απασχολούν κατά καιρούς την κοινή γνώμη. Τα παραπάνω δεν αναρρούνται από το γεγονός ότι ο ενάγων, μετά την αθώωσή του για την ανθρωποκτονία του Π. Π., επέδωσε την από 12-7-2004 εξώδικη δήλωσή του προς την τέταρτη εναγόμενη, ως ιδιοκτήτρια της εφημερίδας "...", την οποία παρέλαβε υπάλληλος

Στην προκειμένη περίπτωση, το Εφετείο με την προσβαλλόμενη απόφασή του, δέχθηκε κατά το ενδιαφέρον την παρούσα ανακριτική διαδικασία μέρος των, τα εξής: " Στο φύλλο της ... Απριλίου 2009 ... της πανελλήνιας διακωφωρίας εφημερίδας το "... ιδιοκτήτριας της τέταρτης εναγόμενης με εκδότη- διευθυντή τον πρώτο εναγόμενο, δημοσιοστέλες ρεπορτάζ συνταχθέν από τους δεύτερο και τρίτο εναγόμενους, δημοσιογράφους, αναρνήθηκαν στα πρόσωπα, μεταξύ των οποίων και ο ενάγων, που συνδέονται, κατά τα αναγραφόμενα στο άρθρο, με ομάδες του ... και αναρχικού χώρου. Μεταξύ άλλων, αφορμή για τη δημοσίευσή του εν λόγω άρθρου ήταν και η πρόσφατη καταδίκη του ενάγοντος σε ποινή φυλάκισης τριών ετών από δικαστήριο της Λαρίσας για τη συμμετοχή του στην εξέγερση των φυλακών Τρικάλων το έτος 2007, εξαιτίας της οποίας προκλήθηκαν στην πόλη επεισόδια μεταξύ των αντεξουσιαστών, που παρευρίσκοντο εκεί για ηθική συμπαράσταση στον κατηγορούμενο και της αστυνομίας. Ειδικότερα, το παραπάνω άρθρο που είχε ως επικεφαλίδα τη φράση "...", τίτλο την φράση "... και υπότιτλο τη φράση "... και η δράση τον πιο γνωστόν προταγωνιστών του λεγόμενου αναρχικού χώρου", περιλάμβανε μία εισαγωγή, ένα έντα μαύρα γράμματα στην οποία, μεταξύ άλλων, αναφερόταν ότι: "... Δύο ληστείες τραπέζιων, ένας εκτελεστές συμβολαίων θανάτου (ενν. ο ενάγων), ένας απαγωγείας είναι οι σύγχρονοι "ήρωες" τους...". Στο κυρίως κείμενο του άρθρου οι δεύτερος και τρίτος εναγόμενοι αναφερόμενοι στον ενάγοντα έγραψαν το νοματικόπαινο του με κεφαλαία γράμματα "... και κάτω από αυτό επί λέξει: " Ο ...", τα χρόνια της πανομίας του, όταν αναλαμβάνει την εκτέλεση " συμβολαίων θανάτου", εκτίει ποινή ισόβιου για δύο δολοφονίες, το 1995 και το 2002, ενός ιδιοκτήτη αλόγων και ενός επιχειρηματία αντίστοιχα, έπειτα από εντολή του κυκλώματος της νύχτας που "έστηνε" κούρσες στον ιππόδρομο. Στα μάτια πολλών ... έχει "θεοποιηθεί" για τη στάση που έχει κρατήσει στις εξεγέρσεις στα Τρίκαλα και στο Μαλανδρίνο, για τις αλληπάλληλες μεταγωγές του για πειθαρχικούς λόγους, καθώς και για τη συμμετοχή του στη πολυήμερη απεργία πένες των κρατούμενων το Νοέμβριο του 2008 ως μέλος της συντονιστικής επιτροπής τους. Η πρόσφατη δίκη του στη Λάρισα για την ενεργό συμμετοχή του στην εξέγερση των φυλακών Τρικάλων το 2007 οδήγησε σε οδομαχίες ... και Αστυνομίας, μόλις μαθεύτηκε η νέα καταδίκη του, σε τρία χρόνια φυλάκισης...". Επιπλέον, πάνω από το κείμενο αυτό δημοσιεύονταν οι φωτογραφίες δύο ατόμων, στην μεν αριστερή πλευρά του καταδικασμένου για έννομη ληστεία, Γ. Α. και στα δεξιά φωτογραφία-πορτρέτο του ενάγοντος με συνοδευτικό κείμενο "...Δεξιά ο Β. Π., επονομαζόμενος "..., ο οποίος εκτίει ποινή ισόβιου για δύο δολοφονίες". Αποδείχθηκε περαιτέρω ότι ο ενάγων, δυνάμει της ήδη αμετάκλητης υπ' αριθμ. 56,57,58,59/1996 απόφασης του Μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου Λαμίας, καταδικάστηκε σε συνολική ποινή κάθειρξης 19 ετών για τα οδικοίμα της άπειρας ανθρωποκτονίας σε βάρος του Γ. Α., της ολιγοφροσύνης και ολιγογυμνίας. Κατά το σκεπτικό της προαναφερόμενης απόφασης "...πράγματι αποδείχθηκε ότι ο πρώτος κατηγορούμενος (ενν. ο ενάγων), που ήταν γνωστός στους χαρτοπακτικούς κύκλους με το παρωνύμιο "... λόγω της επαγγελματικής δραστηριότητάς του ως πρώτατης (μυρβός) των παράνομων εχθρότητας και της εκμεταλλεύσεως ως προς τη μη τήρηση των κανόνων του χαρτοπαγιού που προκαλούσε η κερδοφόρος χαρτοπακτική δραστηριότητά του παθόντος, προσλήθηκε ο πρώτος κατηγορούμενος ως εκτελεστικό όργανο από ανθρώπους του ως άνω χαρτοπακτικού κυκλώματος. Έτσι λοιπόν ο πρώτος κατηγορούμενος σε ήρμη ψυχική κατάσταση αποφάσισε, κατόπιν εντολής των παραπάνω άγνωστων στο Δικαστήριο παρανόμων χαρτοπακτικών κύκλων, που προφανώς ήταν έμμηθη, να ...φονεώσει τον παθόντα στη Γλαφάδα προκαλώντας συγχρόνως στους κύκλους των χαρτοπακτικών και αυτοπατών μαρτύρων το φόβο και συναικόουθα το νόμο της σιωπής που εναρτήματα διαπιστώθηκε κατά την εξέταση αυτών στο ακροατήριο. Έτσι λοιπόν αποδείχθηκε ότι ο πρώτος κατηγορούμενος με ανθρωποκτόνο πρόθεση ...προσπάθησε ... να φονεώσει τον ...Γ.

εργαζόμενος στην εφημερίδα... με την οποία... ανακοίνωσε την αθώωσή του και ζήτησε τη δημοσίευσή της στη εφημερίδα, αφού η εξώδικη αυτή δήλωση δεν απειθνήθη προσωπικά στους δεύτερο και τρίτο των εναγόμενων, συντάκτες του επίμαχου άρθρου. Εάν δε ήθελε θεωρηθεί ότι η επίδοση της εξώδικης αυτής δήλωσης, απειθνήθη στην στερομένη νομικής προσωπικότητας εφημερίδα "...", αφορσός την ιδιοκτηρία αυτής (τέταρτη εναγόμενη), στην οποία και μόνο, ως έχουσα νομική προσωπικότητα, θα μπορούσε να γίνει παραδεκτή επίδοση του εγγράφου, η ενδεόσημη γνώση του νομίμου εκπροσώπου αυτής δεν ασκεί έννομη επιρροή, αφού, κατά το άρθρο μόνο του ν. 1178/1981, απαιτείται η προσωπική γνώση των συντακτών του επίμαχου δημοσιοστέλες και του εκδότη του εντύπου, η υπατιότητα των οποίων αποτελεί προαπαιτούμενο της αντικειμενικής ευθύνης του εκδότη ιδιοκτήτη του εντύπου. Τα αυτά ισχύουν και για το γεγονός ότι ο ενάγων εκπρόσωπος της τέταρτης εναγόμενης είχε πληροσφρηθεί την αθώωση του ενάγοντος για την πράξη της ανθρωποκτονίας με πρόθεση του Π. Π. πριν από τη δημοσίευσή του επίμαχου άρθρου, ως εναγόμενη με την από 21-6-2007 αγωγή για ανάλογο άρθρο που δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα "...", της οποίας είναι επίσης ιδιοκτήτρια. Επομένως και ο προαναφερόμενος ισχυρισμός που περιελήφθη στο επίμαχο δημοσίευμα, χωρίς οι συντάκτες αυτό δημοσιογράφοι και ο εκδότης της εφημερίδας να τελούν εν γνώσει την αναλήθειά του, δεν αρκεί για τη στοιχειοθέτηση της άδικης πράξης της συγκοφαντικής δυσφήμισης κατά την αντικειμενική υπόσταση. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι μετά την επίδοση και ήδη πριν από τη συζήτηση της υπό κρίση αγωγής, η τέταρτη εναγόμενη αποκατέστησε την πραγματικότητα με τη δημοσίευσή στο φύλλο της 26ης Απριλίου 2009... της εφημερίδας το "... άρθρο που τον τίτλο "...", στο οποίο αναφέρει κατά λέξη τα εξής: "Με αφορμή δημοσίευσή στο ... στις 5 Απριλίου 2009 με τίτλο "... και υπότιτλο "... και η δράση τον πιο γνωστόν προταγωνιστών του λεγόμενου αναρχικού χώρου", διευκρινίζονται τα εξής: Ο αναφερόμενος στο δημοσίευμα Ε. Π. ουδέποτε καταδικάσθηκε σε ισόβια, όπως εκ παραόρημας αναφερόταν. Παραπέμφθηκε μεν ενόπιον του Μικτού Ορκωτού Δικαστηρίου Θεβών με την κατηγορία της ανθρωποκτονίας από πρόθεση του Π. Π., ο οποίος δολοφονήθηκε το 1995, αλλά το Δικαστήριο έκρινε πασηφθεί με την υπ' αριθμόν 236,237/2004 απόφασή του ότι είναι αθώος. Επίσης ουδέποτε κατηγορήθηκε ή ασκήθηκε δίωξη σε βάρος του για τη δεύτερη υπόθεση ανθρωποκτονίας το 2002, η οποία αναφέρεται στο δημοσίευμα...". Ωστόσο, οι συγκεκριμένοι ισχυρισμοί, οι οποίοι εμπνεύσαν αμφιβήρηση της ηθικής υπόστασης του ενάγοντος και αφορούν στην ηθική ακεραιότητά του, είναι αντικειμενικά πρόσφοροι να βλάγουν την τιμή και την υπόληψή του και την εν γένει προσωπικότητά του, γεγονός που γνώριζαν, τόσο οι δεύτερος και τρίτος των εναγόμενων, συντάκτες του επίμαχου άρθρου, όσο και ο πρώτος των εναγόμενων, εκδότης της εφημερίδας ο οποίος, παρά ταύτα, επέτρεψε τη δημοσίευσή τους. Οι ισχυρισμοί αυτοί περιλήφθησαν σε γνώση ορίστων αρθμόν αναγνωστών της εφημερίδας και είχαν ως αποτέλεσμα την τρώση της τιμής και της υπόληψης του ενάγοντος, με την εμπολική του ονόματος του σε ιδιαίτερη απάξια αξιόπρονες πράξεις. Επομένως η συμπεριφορά των τριών πρώτων εναγόμενων στοιχειοθετεί κατ' αρχήν την πράξη της απλής δυσφήμισης, όπως ορθά δέχθηκε και η εκκαλούμενη απόφαση. Περαιτέρω, η εκκαλούμενη απόφαση ως ουσία αβήμηση την κατ' άρθρο 367 § 1 περ. γ' ΠΚ ένταση των εναγόμενων περί άρσης του άδικου χαρακτήρα της πράξης τους, διότι δεν στην περίπτωση αυτή ενήργησαν από δικαιολογημένο δημοσιογραφικό ενδιαφέρον, δεχθέν ότι οι εναγόμενοι όφειλαν, στα πλαίσια της αξιόπιστης δημοσιογραφίας που πρέπει να υπηρετούν, να ερευνήσουν και να διασταυρώσουν τις πηγές τους για την πορεία των υποθέσεων αυτών και όχι να υποθετήσουν άκριτα μία πληροφορία που τους οδήγησε σε μία εσφαλμένη απόπειση της πραγματικότητας, υπερβάνοντας με τον τρόπο αυτό το αναγκαίο μέτρο για την εκπαλήθρο του σχετικού τους καθήκοντος και με την παραπάνω αιτιολογία απέργνε ως ουσία αβήμηση την προαναφερόμενη ένσταση που

εναγομένων και δέχθηκε ως ουσία βάσιμη την κατ' άρθρο 267 παρ.2 ΠΚ αντένταση του ενάγοντος. Όμως, τα παραπάνω δεν αρκούν για την κατάφαση του σκοπού εξύβρισης, τον οποίο, σε κάθε περίπτωση, δεν καταδεικνύει η εξ' αμελείας παράλειψη των τριών πρώτων εναγομένων να εξακριβώσουν την ποινική κατάσταση του ενάγοντος πριν από τη σύνταξη και δημοσίευση του επίμαχου άρθρου ούτε άλλωστε γίνεται αναφορά στην εκκαλουμένη περί της ύπαρξης τέτοιου ειδικού σκοπού, που αποτελεί προϋπόθεση εφαρμογής της προαναφερόμενης διάταξης. Εξάλλου, κατά την κρίση του παρόντος δικαστηρίου, από τον τρόπο της εκδήλωσης και τις περιστάσεις που τελέσθηκε η ανωτέρω πράξη δεν προκύπτει ότι ο σκοπός των τριών πρώτων εναγομένων κατανοούσαν ειδικά στην προσβολή της τιμής και της αξιοπρέπειας του ενάγοντος, αλλά αυτοί ενήργησαν αποκλειστικά από το δικαιολογημένο λόγο της κοινωνικής αποστολής του τύπου ενδιαφέροντος τους για την ενημέρωση του κοινού, και η αναφορά των παραπάνω πληροφοριών σχετικών με το πρόσωπο του, με χρήση των αναγκαίων για την διατύπωση της σκέψης των συντακτών εκφραστικών μέσων, χωρίς οποιoδήποτε δικό τους σχόλιο ή αξιολογική κρίση για τον ενάγοντα, δεν υπερβαίνει τα όρια του ενημερωτικού σκοπού του άρθρου. Συντρέχουν επομένως και στην προκειμένη περίπτωση οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 367 § 1 παρ. γ' ΠΚ και αίρεται ο άδικος χαρακτήρας της τελεσθείσας από τους τρεις πρώτους εναγομένους απλής δυσφήμισης εις βάρος του ενάγοντος, με αποτέλεσμα, σύμφωνα με τη μεϊζονα σκέψη, να μην ενρισκει πδίο εφαρμογής το άρθρο 914 ΑΚ, που προϋποθέτει παράνομη συμπεριφορά. Επομένως, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που με την εκκαλουμένη απόφασή του, κατά παραδοχή ως ουσία βάσιμης της κατ' άρθρο 367 § 2 β' ΠΚ αντέντασης του ενάγοντος, απέρριψε ως ουσία αβάσιμη την κατ' άρθρο 367 § 1 παρ. γ' ΠΚ ένσταση των εναγομένων και ακολούθως δέχθηκε εν μέρει την αγωγή ως ουσία βάσιμη, έσφαλε περί την ερμηνεία και εφαρμογή των ανωτέρω διατάξεων του άρθρου 367ΠΚ...".

Με βάση τις ανωτέρω παραδοχές το Εφετείο, δεχόμενο τύπος και ουσία την έρεση των εναγομένων, εξαράνισε την πρωτόδικη απόφαση, δικάζοντας δ' ακολούθως κατ' ουσίαν την υπόθεση, δέχθηκε την εκ του άρθρου 367 παρ.1 Π.Κ. ένσταση των εναγομένων, ήδη ανααιρεσιβλήτων και απέρριψε ως κατ' ουσίαν αβάσιμη την ένδικη αγωγή. Έτσι, κρίνοντας το Εφετείο, ορθώς ερμήνευσε και αφήρμωσε τις προεκτιθέσιμες ουσιαστικού δικαίου διατάξεις των άρθρων 914 Α.Κ. 361, 362, 363 και 367 παρ. 1 Π.Κ., και 1 του ν. 1178/1981. Επί πλέον δε δεν εστέρησε την απόφασή του νομίμου βάσεως, καθόσον διέλαβε σ' αυτήν σαφείς, επαρκείς και χωρίς αντιρράσεις αιτιολογίες, που καθιστούν εφικτό τον ανααιρετικό έλεγχο ως προς την ορθή μη εφαρμογή των διατάξεων τούτων, τις οποίες έτσι δεν παρεβίασε ευθέως ή εκ πλάγιου. Τούτο δε διότι στην προσβαλλόμενη απόφαση εκτίθενται με σαφήνεια, επάρκεια και χωρίς αντιφατικές ή ενδοιαστικές διατυπώσεις τα, κατά την ανααιρετικός ανέλεγκτη κρίση του Εφετείου, γενόμενα δεκτά ως αποδειχθέντα πραγματικά περιστατικά, τα οποία θεμελιώνουν πλήρως το σαφώς διατυπωμένο αποδεικτικό τον πόρισμα ότι ο άδικος χαρακτήρας της δημοσίας προσβολής της φωτογραφίας του ανααιρεσιόντος, αίρεται, στο πλαίσιο της κατοχυρωμένης από το άρθρο 14 του Συντάγματος ελευθερίας του τύπου, δεδομένου ότι ο τελευταίος, κατά την χρονική εκείνη περίοδο αποτελούσε πρόσωπο που ενδιέφερε το κοινωνικό σύνολο και απασχολούσε την τρέχουσα επικαιρότητα, με την πρόσφατη κατόδικη του στη Λάρισα, η οποία είχε ως συνέπεια την πρόκληση ταραχών και συγκρούσεων μεταξύ ... και αστυνομίας και ότι η αδικοπραξία η οποία ετελέσθη με το επίμαχο δημοσίευμα σε βάρος του ανααιρεσιόντος, δεν φέρει τα χαρακτηριστικά της συκοφαντικής δυσφήμισης, αφού οι συντάκτες του επίμαχου άρθρου δεν τελούσαν εν γνώσει της αναληθείας των περιεχομένων σ' αυτό αναληθών για τον ανααιρεσιόντα γεγονότων, αλλά της απλής δυσφήμισης, της οποίας όμως αίρεται ο άδικος χαρακτήρας,

κατά την βάσιμη εκ του άρθρου 367 παρ.1 εδ. γ' Π.Κ. σχετική ένσταση των ανααιρεσιβλήτων, διότι από τον τρόπο της εκδήλωσης και τις περιστάσεις τελέσεως της ανωτέρω πράξεως των δευτέρου και τρίτου των ανααιρεσιβλήτων, δεν προκύπτει σκοπός εξύβρισεως του ανααιρεσιόντος, αλλ' ότι αυτοί όπως και ο πρώτος ανααιρεσιβλήτος που επέτρεψε την δημοσίευση του σχετικού άρθρου, ενήργησαν από δικαιολογημένο δημοσιογραφικό ενδιαφέρον, προκειμένου να καταδείξουν τη σύνδεση, υπό την έννοια της ηθικής συμπαράστασης, των ομάδων του ... χώρου, ότι με πρόσωπα που είχαν αναπτύξει οποιoδήποτε είδους πολιτική δράση, αλλά με πρόσωπα τα οποία είχαν απασχολήσει τη δικαιοσύνη για σοβαρά εγκλήματα του κοινού ποινικού δικαίου (όπως ο ανααιρεσιόν), ενώ τα διαλαμβανόμενα στο σχετικό άρθρο δεν υπερβαίνουν το αναγκαίο μέτρο της εκφράσεως και της δημοσιογραφικής πρακτικής και δεοντολογίας για την πληροφόρηση του κοινού. Επομένως οι περί του αντιθέτου τρεις λόγοι αναρέσεως, με τους οποίους προσάπτονται στην προσβαλλόμενη απόφαση πλημμέλειες από τους αριθμούς 1 (με τους δύο πρώτους) και 19 (με τον τρίτο) του άρθρου 559 Κ.Πολ.Δ. για ευθεία και εκ πλάγιου παραβίαση των προειρημένων διατάξεων, τυγχάνουν αβάσιμοι. Εξάλλου ως προς τις προβλλόμενες αιτιάσεις περί ευθείας και εκ πλάγιου παραβίασεως των προειρημένων διατάξεων με τις παραδοχές της προσβαλλομένης αποφάσεως ότι οι δαύτεροι και τρίτος των ανααιρεσιβλήτων δεν τελούσαν εν γνώσει της αναληθείας των γεγονότων που περιελάβαν για τον ανααιρεσιόντα στο επίμαχο δημοσίευμα, με αποτέλεσμα να μην στοιχειοθετείται το αδίκημα της συκοφαντικής δυσφήμισης και ότι επί πλέον αυτοί δεν είχαν πρόθεση εξύβρισεως του ανααιρεσιόντος, για τους λόγους που αναφέρονται αναλυτικώς στην απόφαση, οι αυτοί, ως άνω, ανααιρετικοί λόγοι είναι απαράδεκτοι, καθόσον, υπό την επίκληση των προειρημένων ανααιρετικών πλημμελειών, πλήττεται, κατ' ουσίαν η μη υποκειμένη σε ανααιρετικό έλεγχο, κατ' άρθρο 561 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ., εκτίμηση των αποδείξεων και η περί τον πραγματών κρίση του Εφετείου.

Κατ' ακολούθια των ανωτέρω, η αίτηση αναρέσεως πρέπει να απορριφθεί, να διαταχθεί δε η εισαγωγή του κατατεθέντος από τον ανααιρεσιόντα παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο (άρθρο 495 παρ.3 Κ.Πολ.Δ.) και να καταδικασθεί επί πλέον ο αναηρεσιόν, ως ηττώμενος (άρθρα 176, 183 και 191 παρ.2 Κ.Πολ.Δ.) στην πληρωμή των δικαστικών εξόδων του παρισταμένου τρίτου των ανααιρεσιβλήτων, κατά τα ειδικότερα στο διατακτικό εκτιθέμενα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτεται την από 25 Απριλίου 2016 αίτηση του Ε. Π. του Β. για αναίρεση της υπ' αριθμ.2695/2014 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών.

Διατάσσει την εισαγωγή του κατατεθέντος παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο.

Επιβάλλει στον ανααιρεσιόντα τα δικαστικά έξοδα του τρίτου των ανααιρεσιβλήτων, τα οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων εκατοσίων (2.700) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 12 Δεκεμβρίου 2017 .

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 12 Μαρτίου 2018.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ